

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNAVÄNNEN

N:o 4

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

33 årg.

Den 23 Jan.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

1916.

Jesus Kallar lärjungar.

Matt. 4: 18—22.

Hrån striderna och segrarna i Judeens öken återvänder Jesus till Johannes döparen vid Jordan. Det är vid detta tillfälle döparen pekar på Jesus och utropar: "Se, Guds Lamm, som borttager världens synder". Efter fastan och striderna i öknen syntes det på vår frälsare, att han redan på allvar börjat striden för att borttaga världens synd. Johannes vittnesbörd hade till följd, att Jesus här vid Jordan vann några unga män till sina vänner, vilka följde honom till Galileen.

Jesus träder nu fram och börjar sin offentliga verksamhet, striden och och kampen för människosjälarnas frälsning. I denna strid har han den himmelske fadern till en säker och pålitlig bundsförvant och mörkrets furste till en bitter motståndare. Och denne motståndare får många med sig i striderna mot Jesus och hans frälsareverksamhet. Han får med sig den lättsinnige konung Herodes, han får med sig överstepräster, fariseerna och de skriftlärd.

Men Jesus får också många på sin sida. Han vinner alla, som i Israel väntat förlossning. Han vinner de unga, och han vinner barnen, den nya tidens människor, både kvinnor och män. Och det bästa av allt, han har Gud med sig, och därför skall Jesus till slut vinna en fullständig seger över alla mörkrets makter och över allt motstånd i människovärlden. Ty inför honom skall varje knä böjas.

Men nu gällde det för Jesus att vinna lärjungar och medhjälpare i den världsstrid, som han börjat. Därför omtalar vår text, huru han vid Galileiska havets strand kallar till sina ständiga följeslagare tvänne brödrapar, Simon och Andreas samt Jakob och Johannes. Dessa fyra unge män voro fiskare till yrket, och då frälsaren säger till dem: "Följen mig, och jag skall göra eder till människofiskare", lämna de strax sina nät och följa honom.

Och härmed ha de ställt sig vid Jesu sida i striden mot mörkrets makter, i striden för sin egen och för sina medmänniskors frälsning. Under tre år få de följa Jesus och lära av honom, och genom att lyssna till hans undervisning och se och beundra honom och hans gärningar växer den tron, viss och klar, fram hos dem, att han är Kristus, Guds son, den utlovade Messias.

I tron på Jesus gå lärjungarna ut och förkunna evangelium om Guds rike och bota de krankas sjukdomar. De komma åter till frälsaren och omtala med fröjd, att till och med de onda andarna voro dem underdåniga i hans namn. Först efter Jesu död och uppståndelse och efter mottagande

av den Helige Ande få de dock den sanna frimodigheten och kraften, det rätta kristliga hjältemodet till att gå ut och erövra världen för Kristus. Det verket har nu pågått sedan apostlarnas tid, och evangelium har vunnit stora segrar i världen. Ännu pågår detta verk i hednalanden genom den yttre missionen och i de kristna landen genom den inre missionen för att vinna människorna för Jesus. En sådan mission har även söndagsskolan. Den vill vinna barnen.

Och nu i dag kommer samma kallelse till eder, som kom till Simon och hans kamrater. Jesus säger till eder i dag: "Följen mig!" Och vem skulle ni väl följa, om inte honom, som vill frälsa eder från allt ont, från alla synder och från all mörkrets makt. Han vill skänka eder sin frid, edra synders förlåtelse och nåd och kraft att gå på Guds vägar. Väl alla, som lämna allt för att följa Jesus. Deras liv blir ett saligt och lyckligt liv. I sin ordning skola de taga upp striden för att vinna själar för honom, som till sist skall lägga allt under sin spira. Honom vare ära, makt och välde evinnerligen!

J. B. Gaußin.

Till nytta.

»Åh, vad kaffet smakade gott!» sade Jenny. »Det var verkligen snällt, att du kom och hjälpte mig. Och så går tiden så fort, när man har sällskap, mot när man sitter här ensam. Du må tro, att jag är glad att du kom.»

»Är det verkligen sant, att du är glad åt det?» frågade Helga med strålände ögon.

»Ja, det kan du väl förstå, hur skulle jag annars fått kaffe i dag?»

»Det är Gud, som har hjälpt mig att göra nytta,» tänkte Helga, och hon var i det ögonblicket så glad, att gråten rent av

(Forts. fr. föreg. n:r).

kom henne upp i halsen, så att hon nästan inte kunde tala.

»Hör du, Helga, se efter i bokhyllan, där står en bok med röda pärmar. Har du inte lust att läsa litet ur den för mig? — Det är en så rolig bok och handlar om en man, som bodde många år ensam på en ö. Han hette Robinson Crusoe. Då kunde du läsa och jag höra på. — Ack, gör det», bad Jenny enträget, ty hon var så rädd, att Helga skulle gå nu.

Men Helga fann boken och började läsa från början om den olydige gossen, som

sprang från hemmet och seglade långt bort, utan att hans far och mor anade det minsta.

Helga läste mycket dåligt, och oupphörligt kom där ett ord, som hon inte kunde klara, men så började hon stava det, och så gick det.

Då de hade läst några sidor i boken, hade klockan blivit så mycket, att Helga måste gå hem, men hon lovade komma igen nästa dag för att koka kaffe och läsa vidare i berättelsen.

På eftermiddagen följande dag kom Helga igen. Jenny hade redan suttit och väntat en lång stund, och då hon hörde steg utanför dörren, ropade hon: »God dag, god dag, Helga — åh, vad jag har längtat efter dig!»

»Ja, nu kommer jag, men jag måste först gå ett ärende åt mor, och så skulle jag ju lära mig den eländiga multiplikationstabellen.»

»Har ni den till läxa till i morgon?» frågade Jenny, ty allt som rörde skolan ville hon gärna höra talas om.

»Ja, vi ha sex-stycket.»

»Jaså, det tror jag, att jag kan. När vi få dricka kaffe, skall jag förhöra dig, och så kan du förhöra mig, så leka vi skola.»

»Ja, det kan för resten bli roligt, för att jag tror nog, att jag kan min läxa tills i morgon.»

Helga kokade även i dag kaffe åt Jenny, och hon fick själv en kopp med. Det hade Jennys mor sagt, att hon skulle ha. Efteråt förhörde de varandra i multiplikationstabellen.

»Hör du Helga, vet du vad? Vi kunde ju egentligen hålla skola på allvar. Du kunde tala om för mig något av vad ni haft för er på skolan.»

»Nej, det tror jag inte jag kan; du vet, hur klent det går för mig om dagarna.»

»Ja, men du kunde då läsa igenom läxorna ett par gånger för mig, och så fråga mig efteråt, så bleve du ju rent av skolfröken. Jag skall kalla dig fröken hela tiden.»

Det tyckte Helga skulle kunna bli roligt, och efter den dagen läste hon läxorna högt för Jenny och förhörde henne efteråt.

När skoltimmen sedan var förbi, kom Robinson Krusce fram, och de små flickorna följde med spånt intresse, huru han levde därborta på ön.

En dag sade lärarinnan till Helga: »Hör du, min flicka, jag tycker du har blivit så duktig på sista tiden. Du kan ju dina läxor mycket bättre nu, och du läser också mycket bättre. Förhör mor dig därhemma?»

Helga blev röd och varm vid detta beröm, och hon stammade förlägen: »Nej, det är hos Jenny vi förhöra varann och leka skola, och så lär hon sig läxorna på samma gång.»

»Vad säger du? Jenny kan ju inte se?» — Och nu måste Helga fram med hela historien.

På aftonen, när flickorna voro mitt uppe i berättelsen om huru Robinson mjölkade sin get, gick dörren upp, och lärarinnan kom in. Hon hade icke kunnat glömma Helgas berättelse om, huru denna varje dag gick till Jenny. Hon tänkte med blygsel på vad den lilla flickan hade gjort för sin kamrat, medan hon själv inte hade rört ett finger för att hjälpa henne.

Hon satte sig nu hos de små flickorna, och då Jenny bättre kunde förklara sammanhanget än Helga, kände hon sig ännu mera full av blygsel, ju mera hon förstod, vad Helga hade varit för den blinda flickan.

Det blev en riktig fäst för flickorna. Lärarinnan hade läckra smörbakelser med sig, och hon talade om en riktigt god berättelse, medan de åto upp dem.

Sedan den dagen gick hon ofta till Jenny och Helga och hörde då med detsamma Jenny i något av vad de läst i skolan, medan hon varit borta. Hennes förvåning och glädje blev stor, då hon upptäckte, att Jenny icke kommit så mycket efter de andra barnen.

En eftermiddag, då lärarinnan åter var där på besök, drog hon Helga intill sig. »Du lilla snälla flicka,» sade hon med rörelse, »du vet inte, att Gud har använt dig till att vara till nytta för Jenny. Men du skall nu inte bli högmodig för det utan

MELLAN TVENNE VÄRLDAR.

komma ihåg att tacka Gud, för att han velat använda dig.»

Det glömde visst inte Helga. Hon hade plötsligt genom lärarinnans ord förstått, att Gud hört hennes bön och låtit henne få vara till nytta, fastän hon själv var klen i sina kunskaper i skolan.

Allt detta hade till följd, att Helga gjorde goda framsteg i sina kunskaper. Och då Jenny sedan blev frisk, hjälpte hon Helga med hennes läxor, så att det gick mycket bra för henne.

Nu är Helga fullvuxen och är föreståndarinnan för en barnkrubba. Hon har

ÖVERRUMPLING.

ständigt bett Gud att kunna bli till nytta i världen, men hon tillägger för varje gång liksom den första gången: »Men du måste hjälpa mig, käre Gud, jag kan inte själv.»

Och Gud har hört hennes bön. Varje

morgon lämnas i hennes vård en mängd små fattiga barn av deras mödrar, som känna det så tryggt att under dagen ha ett hem åt sina småtingar, medan de själva äro borta på arbete.

Slut.

Mellan tvänne världar.

Med teckning.

Sigrid var den mest blomstrande och friska fjortonåring man kunde tänka sig. Farbröderna, som kommo och hälsade på, nöpo henne vackert i kinden och kallade henne öns »hälsoknopp».

Hon var nog kvick i skolan, där hon nu gick i högsta klassen. Men ännu mera rask var hon, när det gällde att ro och simma, slå kana och åka skridsko. Då skulle ni sett henne!

Och nu var det vinter och snö i kälkbackarna, där hon var den djärvaste. Och så lade sig is över vikar och sund; då blänkte skridsko-klingor i solskenet, och de snabbaste sutto spända på Sigrids fötter.

Ja, här kämpade gossar och flickor på de blanka isarna, så att de blevo både trötta och varma. Sigrid satte sig på en kälke att vila och torka svetten ur pannan. Och hon satt där länge, tills hon började frysa, och huru ivrigt hon sedan åkte, frös hon ändå.

Nästa dag låg hon i feber. Doktorn sade, att det var lungkatarr, och efter långa och mörka vinterdagar kom våren till sist. Sigrid var nu åter frisk, som det syntes, men hon var trött och matt. Rosorna blommade på nytt i trädgårdslandet, men inte mer på Sigrids kinder. Doktorn sade nu, att båda lungorna voro angripna. Sigrid hade lungdot.

Åh, vad hon grät. Inte ville hon dö, hon som var bara fjorton år och full av livslust. Och vad hennes föräldrar och syskon gräto. Inte ville de, att hon skulle dö, deras älskade Sigrid. Och de båda Gud så många, många gånger, att han skulle göra deras älskling frisk igen.

Ibland tycktes det, som om sjukdomen släppt sitt tag, men så om några dagar kom ett nytt anfall med blödning från lungorna.

Det var nu i oktober. Sigrid låg därinne i sitt varma rum och lyssnade till den sprakande och knastrande brasan i köksspiseln och fick en brinnande lust att komma dit ut och se på elden. Brodern, som var ensam inne för tillfället, flyttade hennes mjuka vilstol ut i köket och hjälpte henne själv efter.

På sista tiden hade skett en stor förändring med Sigrid. Hon längtade inte mer så ivrigt till hälsa och liv här i denna världen. Hon hade börjat bli förtrogen med den värld, dit Jesus gått för att bereda rum för de sina. Hon bad sin bror läsa för henne om detta hem. Han tog fars stora bibel och läste de första verserna av Johannes fjortonde kapitel. Han läste dem ännu en gång, och då öppnades fönstret av en vindstöt, och den döende flickan tyckte sig se en hel här av änglar i fönsteröppningen och där utanför.

»Ack, om du visste, bror Axel, vilken härlig syn jag skådat av himmelens änglar. De vänta mig visst för att föra min ande uppåt till den himmelska världen, till min frälsare, som renat mig från mina synder i sitt blod».

Axel lade ihop bibeln och gick för att stänga fönstret, ty röken slog in i rummet. Men när han kom igen till sin syster, då hade verkligen änglarna löst hennes själ och fört den med sig till den eviga världens ro och salighet.

J. B. Gauffin.

Överrumpling.

Med teckning.

I skydd av morfars paraply
gick Karl och Gertrud genom by,
och där fanns snö,
och det var tö.

De gingo där i lugn och ro,
och ingen av dem kunde tro —
på fridsam stråt
var argt försåt.

Då hörde de ett häftigt dån
mot paraply't och bakifrån
ett ystert skratt.
Hur var det fallt?

Se, där var Kurt och där Sofi!
Ett snöbollskrig här skulle bli,
det var ju klart
och uppenbart!

Kurt och Sofi fick svar på tal
av bollar uti hundratat.
Det var besked.
Sen blåstes fred.

Och under morfars paraply
se'n barnen gingo genom by.
På fridsam stråt
ej fanns försåt.

ELLA.

Att hungra och törsta.

(Forts. fr. föreg. n:r).

»Jag skulle önska, att jag vore lika som du», sade det sjuka barnet klagande. »Jag skulle vilja gå uppe och vara frisk som du. Men vad menar du?»

»Jo, jag har funnit en papperslapp på gatan», sade Effie och tog fram papperet från dess gömställe. »Och här står det så här: »saliga äro de, som hungra och törstal!»

Hon läste orden långsamt, men denna gång utan att stava sig fram — hon kunde dem nästan utan att se på papperet. Henriks bleka, magra ansikte antog ett ytterst förvånat uttryck.

»Det kan jag inte begripa. Vad menas då med salig? — Jag har ibland hört far och även andra människor säga: 'salig far' och 'salig mor' om dem som äro döda. Men det här kan väl inte vara detsamma?»

»Det skall väl ändå vara något ditåt, tänker jag. Det betyder nog detsamma som att vara lycklig — tror du inte det?»

»Men jag är då visst inte lycklig», invände Henrik mycket bestämt. »Om jag inte frös och hade nog till att äta och dricka, och om far ville vara snäll, och

jag sluppe vara sjuk — då skulle jag vara lycklig. — Ack, vill du inte ge mig litet vatten!» tillade han i klagande ton, ty Effie hade ännu icke uppfyllt hans första begäran.

»Skulle du inte ha lust att vara salig, såsom det står här på papperet?» sporde Effie.

»Men då är jag ju törstig i alla fall. Jag är alltid — alltid törstig. Ack, låt mig få litet vatten!»

Effie tog en söndrig kruka, som stod på bordet, gick in i sitt rum och fyllde den med vatten ur en annan större, men lika söndrig kruka. Den långtansfullt väntade gåvan mottogs med stor glädje. Henriks magra händer sträckte sig begärligt efter den läskande drycken, och han drack ivrigt och länge. Därpå lämnade han krukans tillbaka till Effie och sjönk tillbaka i sängen med en suck av tillfredsställelse.

»Åh, vad det var gott! Vad det var gott! Tack, tack!»

»Jag funderar på, varför det är så saligt att vara törstig», sade Effie.

»Det är inte saligt — det är omöjligt. Jag tror det inte», sade Henrik livligt. »Giv mig mera vatten, om det också bara är en droppe kvar», bad han enträget.

Åter drack han med feberaktig häftighet. En ny känsla av deltagande vaknade i Effies bröst, medan hon stod och såg på honom, då han drack.

»Jag skall fylla krukans åt dig en gång till», sade hon vänligt, »jag kan sedan hämta upp mera vatten åt oss i stället.»

Henriks ögon lyste av glädje vid dessa ord. Effie gick ut efter vatten och ställde den fyllda krukans på golvet bredvid honom. Men hon stannade kvar ännu en liten stund.

»Blir du inte bra trött av att ligga där hela dagen?» frågade hon. »Går du aldrig ut?»

»Jag kan ju inte gå», sade Henrik be-
drövad. »Jo, visst blir jag förfärligt trött, och benet värker, och det är så ledsamt att ligga ensam dag ut och dag in — ibland är jag till och med rädd.

»Är din far aldrig hemma hos dig?»

»Han kommer aldrig hem förrän sent om kvällen, och då somnar han strax. Annars är han aldrig hemma.»

»Du har visst inte bott här så länge?»

»Nej, far och jag flyttade hit i förra veckan. Förr bodde vi i ett annat hus i en annan gata långt härifrån. Där bodde vi en trappa upp. Och förut hade vi två rum», tillade han med en skymt av stolthet. »Men far dricker mera nu, och när han inte kunde betala hyran, blev vi vräkta på gatan. Men jag är inte ledsen över att vi ska bo här, om du vill komma in till mig någon gång emellanåt.»

»Ja, jag skall komma, så ofta jag kan vara borta från Johan och Samuel», sade Effie och nickade.

»Är din far också borta hela dagen?» frågade Henrik.

»Min far är död. Han dog strax innan Samuel blev född. Mor går ut och hjälper herskaperna med tvätt och rengöring, och jag måste då vara hemma och se efter mina små syskon.»

»Skall du gå nu?» frågade Henrik, då Effie reste sig.

»Ja, jag är rädd, att de vakna och bli förskräckta, när de inte se någon därinne hos dem. Men jag skall inte glömma dig. Är du hungrig?»

»Inte nu. Men ibland är hungern nästan lika svår som törsten. Nu tror jag, att jag snart kan sova. Vattnet gjorde mig så gott.»

Han vände huvudet åt sidan, medan han talade, och Effie gick tillbaka till sitt rum. Gossarne sov ännu, och därför satte hon sig på en stol i närheten av dörren och väntade tåligt på att modern skulle komma hem.

Men det dröjde länge, innan hon kom. Effie kunde höra klockan i kyrktornet slå sex och sju och åtta — och ändå var modern icke hemma. Barnen vaknade och ropade på mat, men Effie hade ingenting att ge dem.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 24—30 januari 1916.

M. 24. Matt. 5: 13—16, 43—48. Jesu lärjungars uppgift.

T. 25. v. 13 a. Den är att vara salt i förruttnelsen.

O. 26. v. 13 b. Svikes uppgiften, är man oduglig i Guds rike.

T. 27. v. 14—15. Uppgiften är att vara världens ljus.

F. 28. v. 16. Låt ljuset lysa.

L. 29. v. 43—47. Uppgiften är att älska.

S. 30. v. 48. Och att vara fullkomlig.

Söndagsskoltext för den 30 januari.

4 sönd. e. Trettondagen.

Jesu lärjungars uppgift i världen.

Matt. 5: 13—16.

Minnesvers: Mark. 4: 21. Och han sade till dem: Icke kommer väl ljuset in för att sättas under skäppan eller under bänken? Männe icke för att sättas på ljusstaken?